

Но азъ се намѣсихъ:

— Недейте лудува. Баба ще си дойде. Зле ще ни подхване. Недейте! Не може!

Мойтѣ патиланци гракнаха върху ми.

— Бате Патилане, ти ли си, не си ли? Кога се научи да викашъ „Не може“? Откога забрави, че на бой и глъчка ние сме корави!

На таквисъ юнаци, драги ми Смѣхурко, шо можешъ направи? И азъ ги оставихъ да чукатъ яйцата.

Печката подкладохъ. Кога се обърнахъ, нито единъ вече здравъ борецъ не зърнахъ.

Но друго видѣха малкитѣ играчи:

— Бате Патилане, вѣвъ това корито какво е завито? Дай да го похванемъ!

И доде ги зърна, малкитѣ юнаци тестото отвиха:

— Оле, козунаци! Ахъ, колко сж много! Бате Патилане, гледай ги — изтичатъ! Да ги събереме! Че най-много ние отъ тѣхъ ще ядеме!

Азъ се поуплашихъ. Ако баба още малко закѣснѣе, това тесто живо съвсемъ ще прелѣе.

— Недейте похваща! — викнахъ на децата. — Тукъ се не мѣсете! Че не козунаци, а бой ще ядете! Азъ ще се затиря, да кажа на баба. Вий тука пазете!

И тозчасъ се втурнахъ. Въ черква се промжкнахъ. Настрана повикахъ баба Цоцолана. Казахъ ѝ изплашенъ, какво въ кѣщи стана. А тя рѣче дигна, за глава се хвана. Забрави кѣде е и викна високо:

— Прекиснали, Божке! Тичай Патилане! Отвий ношовитѣ! Пригласи тавитѣ!

И азъ се затирихъ. Стигнахъ скоро въ кѣщи. Отворихъ вратитѣ. Спрѣхъ се като грѣмнатъ: моитѣ юнаци, съсъ тесто покрити, станали самитѣ живи козунаци. Гледатъ ме и викатъ, весели, честити:

— Бате Патилане, знаешъ ли безъ нази шо щѣше да стане. Нищо въ ношовитѣ не щѣше да сварихъ!